

Səma MUĞANNA

Şəhidim...

Milli Qəhrəman Hikmət Muradovun əziz xatirəsinə ithaf olunur....

Soyuq qış gecəsi idi. Dəli fırtına solğun küçələrə sarılmışdı. Bu qəm-qüssəni alıb aparan fırtına səssizliyə məhkum edilmiş insanları işgəncə edirdi. Kimisi dörd divarda, kimisi isə bomboş küçələrdə gəzişən yağış damlalarına tamaşa edirdi. Bu dəli, bir az da acınacaqlı durumda insanlar qaçıb gizlənirdi. Sanki qorxurdular, çəkinirdilər. Zamanın alıb apardığı illəri ata, anaların qubar bağlamış ürəkləri geri

çəkirdi.Sanki o an hər şey bitmiş,hər şey dayanmışdı.Dəqiqələr,saniyələr,sanki illəri izləmir,saat əqrəbinin qırılmış parçalarına sarılıb yola düşərdilər.Göy üzündən qopan ulduzlar yaralı baxışları ilə insanların qəlbinə toxunub,onları kül edərdilər.Bu acı fəryadı yaşayan,ömrünün hər dəqiqəsində,saatında,illərində qəlbinə sürgün edən Hikmət və Röya idi.Onların sevdası bu acımasız düşmənin nə əsirinə,nə də yangında kül edib,kənara atacaq məzlumuna çevrilə bilməzdi.

1991-ci ilə təsadüf edirdi.İnsanların yarısı bu kor olmuş şəhərdən qaçır,yarısı isə vətənin qoynundan getməyib,iki əllə onun torpağına sarılırdılar.Bu torpağın suyu,havası xoşbəxtliklə deyil,neçə-neçə insanların cəsədlərinə çevrilmişdi.O gün Röya da o cəsədlərin üstündən atlayıb keçmişdi.Dəli-dolu,tükənməyəcək sevdasına qovuşmaq üçün hər şeyi edə bilərdi o an.

Yerə sərilmən soyuq cəsədlər yaralı,parçalanmış halda idi.Qaçan insanlar dərd bağlamış qəlblərinə

elə bil ocaq qalayırdı onları görərkən.Məzlumlar yorğun ayaqlarıyla qaça bilməyib,oradaca əcəllərini gözləyirdilər.Son olmayacaqdımı? Bəs Hikmət,Röya? Onlar? Bu iki gəncin İlahi sevgisi? Onları da məhv edəcəkdilər?

Oktyabr ayı,1991-ci il.Bu silinməz tarix damarlarda axan qanı durdururdu.Damarlarımızdan axan qan sanki o dəqiqə fışqıracaq,üsyən edəcəkdidi.Röya kimi...

Müharibə başlayandan bəri cəsədlər ortalıqda,kimiləri sürgün,kimiləri əsirlikdə idi.Bu müharibə bitəcəkdimi? Röya da bu cür söyləyirdi.Dodaqaltı söylənərdi hər gün.Yenicə başlayan müharibə elə bil illər öncə başlamış və bitməmişdi.Sonsuz idimi,yoxsa illər əllərimizdən qopub gedirdilərmiş? -Yox,yox! Hikmət gələcək! Hikmət gələcək,mən bilirəm! O küçə,şənbə günü.Mənim onu gözlədiyimi bilir.O sağ-salamat geri dönəcək.O sağ-salamat geri dönəcək....

Yuxusu da ərsə çəkilməmişdi.Yatağına qorxu ilə uzanırdı,sanki o qapı açılacaq və partlayış səsləri ətrafı bürüyəcəkdi.Demək olar hər gün bu cür kabuslarla qan-tər içində oyanırdı.Zənn edirdi ki,yatağı göz yaşlarıyla deyil,qan ləkələrinə bulaşmışdı.Bu nə imtahandı,Tanrım! Elə bir gün bu yuxu gerçək olacaqmış kimi yaşadı o dəqiqələri...

-Hikmət!

-Röya! Röyam!

-Hikmət,gəl,Hikmət!

-Gələcəm,amma məndən nigaran qalma,gül qoxulum! Mən gələcəyəm! Bu körpünü atlamağım çox çətindir,ancaq biz qovuşacağıq,torpaqlarımızın doğma vətəninə qovuşduğu kimi!

-Hikmət,getmə! Getmə,Hikmət!

-Söz verirəm,söz! Mən geri dönəcəyəm!

-Hikmət,getməəəə.....

Dizlərini qatlayıb göy üzünə baxdı.Axan göz yaşları paltarını,saçlarını isladırđı.Elə bildi yağış damlları fəryad edir.Gördü ki,göy üzü bomboş.Bəs vertalyot? Axı Hikmət? Son oldu hər şey?

-Bəli,son! Son! Son!

Bunu kim söyləyirdi axı? Qulaqlarını əlləriylə tutsa belə duyulan səs tükənmirdi,davam edirdi.Hikmətin ölüm xəbərini eşidən Röya elə həmin anda qışqırıb,qəflətən yuxudan oyandı...

Bu ola bilməz,Hikmət ölə bilməz-deyə dodaqaltı söyləndi.Pəncərədən insanların bağırtı səslərini eşitdi.Qapını açıb küçəyə çıxarkən yerə sərilmış cəsədlər və ata,ana,bacı,qardaş,sevgililərin o cəsədlərini qucaqlarına alıb daşdığıını gördü.Bu yaşanmış faciə Hikmətə aid ola bilməz-deyib görüşdükləri küçəyə getdi.

Bərk yağış yağır,şimşək çaxırdı.Evdən tələsik çıxan Röya nə paltosunu,nə də ayaqqabısını

geyinmişdi.Axşama qədər o küçədə gözlədi.Hikmət gəlmədi...

Artıq soyuqdan buz bağlamış bədəni tir-tir əsirdi,taqəti qalmamışdı.Huşunu itirib yerə yıxıldı və tək söz söylədi:

-Hikmət...Şahinim-şəhidim!

1991-ci ilin oktyabr ayının şənbə günü bu faciə ilə sonlandı.Onlar qovuşmadı,ancaq döyünən ürəkləri bir-birinin hər zərrəsinə həkk olundu...

